

Congrés del Partit Popular de Catalunya

Un congrés harmonitzat

Aznar va demanar tancament de files i Aleix Vidal Quadras va tenir un congrés aparentment tranquil. Les peces es van unir per un dia, però van caldre reunions prèvies i contactes bilaterals entre dirigents per a mantenir la pau.

Harmonitzar, diu el diccionari, vol dir estar en harmonia. I harmonia, és la justa adaptació mútua de les parts o coses que formen un tot. En el congrés del Partit Popular de Catalunya tingut el diumenge, dia 26 de setembre, les parts –sectors enfrontats– van fer la justa adaptació mútua –concessions a canvi de tranquil·litat congressual– en bé d'un tot –el partit–. Durant al setmana que va precedir al congrés, diversos dirigents populars catalans havien demanat que el partit accentués el seu “perfil català” en qüestions com la darrera polèmica lingüística o la cessió del 15% de l'IRPF, i guanyés autonomia orgànica respecte a la direcció espanyola. Dirigents com l'eurodiputat Domènec Romera, els diputats autonòmics Víctor Ros i Simon Pujol, la diputada al Congrés Reyes Montseny, o el secretari de política territorial Armand de Querol, van ser la primera línia d'una posició crítica, a la qual es van afegir, després, dos dirigents de més pes, Jordi Fernández Díaz i Manuel Milian Mestre.

Però el congrés va transcórrer amb absoluta tranquil·litat. Aleix Vidal Quadras va ser reelegit president regional per 653 vots a favor, 94 en contra i 6 abstencions, d'un total de 753 vots emesos. En el seu discurs va recollir i fer seves les demandes de més protagonisme i autonomia del PP de Catalunya en l'àmbit estatal, però va passar amb més lleugeresa sobre les qüestions més polèmiques com ara la llengua i l'IRPF: quant a la primera, només s'hi referí per assegurar que el PP n'està “fins al barret”, de la normalització, per l'ús excessiu que se n'ha fet; i quant a la segona, la qualificà de problemàtica “secundària”. Aznar, fent-se ressò també de les polèmiques pre-congressuals, de les quals havia estat informat tant per oficialistes com per crítics, va entrar més a fons en la qüestió de la llengua. A més del detall per a la galeria

Aleix Vidal Quadras té el suport d'Aznar. J. MOREIRA

Manuel Milian Mestre és un dels crítics amb Vidal Quadras. ARXIU

de parlar durant una estona en català, cosa que en va complaure més d'un, el president del PP va defensar la llibertat d'elecció de llengua, recordant que l'educació en castellà és un dret constitucional i estatutari que ha de “garantir-se”. Respecte a la cessió del 15% de l'IRPF Aznar va ser molt menys precís, i es va limitar a demanar negociacions “transparentes” i que l'acord no trenqui “el consens del desenvolupament autonòmic”. Finalment, el màxim dirigent popular va animar els assistents a fer un projecte propi, amb plena capacitat de decisió –sobre les qüestions “internes”, precisà– i més participatiu en la política espanyola.

La tranquil·litat congressual i l'harmonia dels discursos va ser possible gràcies a una setmana de llargues negociacions, estira-i-arrosses i reunions a diverses bandes. Però, en primer lloc, hi ha les ordres d'Aznar. Segons diverses fonts, el president del partit, en una reunió de la màxima direcció, tinguda fa unes setmanes, va dir, a la vista la proximitat dels congressos regionals, que no volia batalles internes, i que els dirigents que en protagonitzessin alguna públicament haurien d'atenir-se a les conseqüències. L'advertència d'Aznar va fer que molta gent no entrés en batalla. A més de la consigna, al llarg de la setmana anterior al congrés diversos diputats populars catalans al Congrés de Diputats, van mantenir, sols o en grup, diversos contactes amb Aznar per fer-li arribar les seves posicions. “Hi ha hagut una osmosi, algunes de les nostres idees han estat raonades a Madrid”, explica un dirigent català. Però la reunió clau va tenir lloc el divendres anterior al congrés. És coneguda la trobada entre Jordi Fernández Díaz i Aleix Vidal Quadras, però a la cita també hi havia Enrique Lacalle i Manuel Milian Mestre. Va ser una “cimera de barons” per a suavitzar polèmiques, acostar posi-

cions i arribar a un discurs pactable en vista al congrés de diumenge. Els dos temes de l'agenda van ser, és clar, l'autonomia de decisió del partit i el perfil català. De la reunió de divendres, en va sortir un consens que ni els mateixos assistents no saben quan durarà, però que va permetre un congrés tranquil.

ELS 'SILENCIS' D'UN CONGRÉS

El consens pactat no va evitar que al llarg del congrés apareguessin certs indicis de descontentament sobre el lideratge de Vidal Quadras. A banda la major o menor intensitat dels aplaudiments, atribuïbles a motius diversos, el fet és que van emetre el vot 753 compromissaris, amb 94 de negatius ja esmentats, potser poc significatius, però que ajuntats als assistents que no van votar, més de dos-cents, podrien arribar a tenir una certa significació. L'organització va distribuir les urnes per províncies, cosa que feia més fàcil de detectar els grups de disidència a Vidal Quadras, i molts compromissaris van decidir de no participar en la votació. Un altre

indici del clima del congrés és el fet que la ponència d'estratègia política, redactada per Vidal Quadras mateix, no va rebre cap esmena, cosa que ha estat interpretada com un "silenci crític" al seu lideratge. En tercer lloc resten escrites, més enllà de les paraules i els discursos, dues ponències de tons molt diferents. La d'estratègia política, molt hostil al nacionalisme i en particular a CiU, en què Vidal Quadras fa constants al·lusions a unes suposades vel·litàts independentistes de Jordi Pujol, i proposa d'oposar-se a les tesis nacionalistes: "Enfront dels particularismes disgregadors només és possible una actitud: la confrontació democràtica, però contundent, i la denúncia permanent que les seves eventuais conques no compensen

ni mínimament els perjudicis que comporten". I, una altra ponència, la de política autonòmica, de Jordi Fernández Díaz, que, a més de fer una llarga introducció històrica sobre els orígens i l'evolució del catalanisme polític, demana la corresponsabilitat fiscal, la transformació del Senat en cambra de representació territorial —amb l'ús d'altres llengües oficials a més de la castellana— i l'administració única.

La composició de la nova executiva escollida en el congrés mostra l'equilibri de forces en què es mou el PP del Principat. Les incorporacions més destacades són l'advocat Julio Añobers Trias de Bes, el notari Antoni Bosch i l'arquitecte Antoni Aigé, fidels a Vidal Quadras i que aquest

anomena internament "renovadors". Renovadores, en el llenguatge intern del partit, serien les noves incorporacions a la direcció que ajuden Vidal Quadras a afirmar, davant els crítics, que el seu missatge i la seva estratègia van estenen-se entre la societat, cosa que d'alguna manera els justifica. L'últim fitxatge renovador va ser el de Pere Barceló, número dos de les autonòmiques i que fa poc havia abandonat el partit, criticant-li els dèficits de catalanisme. A aquestes tres incorporacions a la nova executiva, cal afegir-n'hi dues més de fidels al president: Eva Miquel, amiga personal de Vidal Quadras, i José Luis Gomáriz, veritable home fort i cervell del sector oficial. Però també han entrat a l'executiva tots els dirigents crí-

La ponència política va ser redactada per Jordi Fernández Díaz. D'UBERT

tics significatius: Alberto Fernández Díaz, Jordi Fernández Díaz, Enrique Lacalle i Manuel Milian Mestre. Entre la resta de noms, també es destaca el d'Antonio Ainoza, persona històrica dins el partit, allunyada de les polèmiques internes i que podria fer un paper important en el futur immediat, fins a convertir-se, segons algunes fonts, en secretari general del PP a Barcelona. En conjunt, l'executiva es pot considerar mixta i

equilibrada entre famílies.

Ara bé, els homes més fidels a Vidal Quadras es troben a l'executiva com a membres nats, gràcies a la seva condició de diputats al Congrés o al Parlament, i no van ser votats en el darrer congrés. Són, concretament, Guillermo Gortázar, Sergio Gómez Alba i Salvador Sanz, els tres diputats a Madrid, i Julio Ariza, parlamentari autonòmic. Aquests configuren el nucli dur del vidal-quadrisme, i són acusats pel sector crític d'oposar-se a la catalanització del partit i de mantenir una actitud "poc sensible" en polèmiques com la de la llengua. Segons aquest sector, això és degut al fet que són "afins a comunitats castellano-parlants" —Sainz és de Saragossa, Gómez Alba de Madrid i Ariza de Navarra—, i recorda que han "callat" durant tota la polèmica sobre la normalització. Aquest grup, a través de Gortázar, està connectat amb el Clan de Valladolid, un grup dins el PP espanyol que nodreix els quadres del nou aparell d'Aznar. El seu exponent més significatiu és Àngel Cortés, secretari del grup parlamentari popular al Congrés i director de la fundació més important del PP. La majoria dels seus integrants fa poc que militen en el partit i es caracteritzen, a banda estar molt a prop d'Aznar, per la seva hostilitat envers les formacions i les tesis nacionalistes. Aleix Vidal Quadras compta amb el suport d'aquest grup i amb el del president del PP. Mentre conservi el suport d'Aznar, Vidal Quadras tindrà assegurat el control del PP de Catalunya amb una certa estabilitat, i és que, si els seus opositors interns es poden veure amb cor d'enfrontar-s'hi, no s'enfrontaran pas a la direcció estatal.

Pere Martí

Enrique Lacalle cap del grup del PP a l'Ajuntament de Barcelona. RAFA GIL